

Aarrække, og har saaledes været i Stand til at udføre disse Bevis-handlinger efter Rekvisition fra Udlandet. Der behøves derfor ikke meget af ny Bestemmelser her, men jeg anser det dog for hensigtsmæssigt, at der er kommet en Paragraf ind i Lovforslaget som § 7, fordi der i den indeholdes et Par Bestemmelser, som i alle Tilfælde ere i Stand til at hæve Tvivl, som ellers kunde opstaa. Det første er det, at der ikke i og for sig behøves Varsel til Parterne, som i Reglen ville være i Udlandet, for at foretage de omtalte Bevis-handlinger, medmindre det er forlangt fra Udlandet. Hvis det nemlig stiller sig saaledes, at disse Bevis-handlinger efter Udlandets Lovgivning vilde være ugyldige, naar Modparten ikke har haft Lejlighed til at være repræsenteret under dem, vil Rekvisitionen indeholde, at Modparten eller i alt Fald den Ret i Udlandet, for hvilken Sagen svæver, skal underrettes om, naar disse Bevis-handlinger foregaa. Det er altsaa en Tvivl, som her hæves, idet det slaas fast, at naar der ikke er forlangt et saadant Varsel, saa behøves det ikke, for at de omtalte Bevis-handlinger kunne finde Sted. — Ogsaa tror jeg, det kan være hensigtsmæssigt og egnet til at afskære Tvivl, naar det hedder, at for saa vidt der er forlangt iagttaget en særskilt Form eller Fremgangsmaade, skal dette saa vidt muligt ske, medmindre saadant maa anses forbudt efter dansk Ret. Herved kan navnlig være sigtet til saadanne Tilfælde, hvor man fra udenlandsk Side ønsker Eds-aflæggelse foretagen paa en bestemt Maade, som ikke stemmer med vor. Det er jo noget, som vel ikke kan siges at være forbudt just ved den bestaaende Lovgivning, men som paa den anden Side heller ikke er hjemlet i denne, og man vilde derfor næppe være i Tvivl om, at man i alt Fald maatte kunne sige nu, at ingen Domstol er forpligtet til at benytte andre Former end dem, den danske Lov kender. Her er der altsaa opstillet den Sætning, at naar der i den Henseende forlanges noget særligt iagttaget fra Udlandet, saa skal man gøre det, for saa vidt man kan. Derfor mener jeg, at dette sidste Punktum i § 7 ogsaa er hensigtsmæssigt, idet det fjerner en Tvivl, der ellers kunde opstaa, og gør det muligt at imødekomme den fra Udlandet kommende Rekvisition paa Punkter, hvor det ikke kan skade os noget.

Jeg tror derfor, det maa siges at være meget tidssvarende, at man søger at sætte sig i Stand til at kunne tiltræde en Konvention af den Beskaffenhed som denne,

og dernæst tror jeg ogsaa, at det maa siges i mange Tilfælde at være til stort Gavn for danske Borgere eller dem, der procedere ved danske Domstole, og som naturligvis i Reglen ville være danske Borgere; jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til det ærede Tings Velvilje.

P. G. C. Jensen: Jeg skal ganske henholde mig til de Udtalelser, der ere komne fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) og ligesom han anbefale dette Lovforslag til Fremme. Jeg anser det for at være et vigtigt Lovforslag, et Forslag, som er et betydeligt Fremskridt, og hvis Vedtagelse i mange Henseender vil være til Gavn for Danske, naar de have Brug for Retshandlinger i Udlandet. Jeg skal imidlertid tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Omstændighed, som ikke egentlig er en Mangel ved Lovforslaget, men snarest er en Mangel ved, hvad der ligger forud for Lovforslaget, det er nemlig den Omstændighed, at der er et stort og for Danske meget vigtigt Retsomraade, paa hvilket denne Lov ikke vil faa nogen Anvendelse, fordi dette Retsomraade ikke har været repræsenteret ved Kongressen i Haag. Jeg sigter herved til de nordamerikanske Fristater, et Retsomraade, hvor vi have flere Hundrede Tusinde Landsmænd, hvor der er et overordentlig stort Samkvem mellem dem og os, og hvor det i mangfoldige Tilfælde er af den største Vigtighed at kunne faa et egentligt Bevis optaget efter Regler, som vore Domstole ville anerkende. Og dette gælder ikke blot i mangfoldige Arveanliggender og deslige, som jo nu ere meget hyppige mellem os og vore Landsmænd i Amerika, men det gælder ogsaa i mange Handelsforhold, hvor det er af største Betydning for os, at vi ikke kunne tilvejebringe et ordentligt Bevis. I Amerika er, som bekendt, Forholdene saaledes, at man ikke kan faa et Bevis optaget ved en Domstol uden en Kendelse fra en Ret paa Hjemstedet og en derefter følgende Kendelse fra Domstolene i Amerika, og det har til Følge, at man meget ofte maa nøjes med Erklæringer, der ere udstedte under Eds Tilbud og besvorne for en Notar. Nu følger det ganske af sig selv, at det er meget lidet betryggende, at det Vidne, der skal bruges, træder frem for en Notar, fremstiller sig med en af ham selv affattet Erklæring og beediger denne. Manglen derved er netop den, at Modparten ikke faar Lejlighed til at have Indflydelse paa, hvad Erklæringen indeholder, og ikke faar